

HOST

LETNÍ VÁLKA



Naomi
Noviková



V ten den, kdy Celia proklela svého bratra, jí bylo právě dvanáct let. Měla dva bratry, ale prostředního Rorica nepočítala, protože toho nepočítal nikdo. Roric byl takový vychrtlý, nevrlý spratek, který se na ni neustále mračil a vlastně nebyl ani opravdovým synem rodu. Jeho matka — byly tu po sobě tři manželky, na každé dítě jedna — byla jen dočasná milenka prostého původu. Otec si ji vlastně vůbec neměl v úmyslu vzít. Všichni věděli, že na jejím synovi doopravdy nezáleží.

Ale na nejstarším bratru Argentovi, jehož matka byla dcerou hraběte, záleželo každým představitelným způsobem. Byl dědicem rodu a nejlepším rytířem na světě, aspoň to o něm všichni svorně prohlašovali. Argent byl také velice pohledný, měl černé vlnité vlasy a modrošedé oči. S Celií si hrával od chvíle, kdy spatřila světlo světa. Neposlali ho na královský dvůr, cvičili ho doma, a ona za ním běhala, jen co se vůbec běhat naučila.

Letní válka skončila už předtím, než se Celia narodila — Prosper v ní zvítězil díky otci, který se za to stal velkovévodou Verisem —, a místo ní se dnes konaly pouze Letní hry. Argent ale trénoval stejně tvrdě, jako by na tom závisel jeho život. Celia každý den spěchala se svou prací, aby mohla vysedávat v síni, odkud byl výhled na nádvoří, přestože tam bylo v zimě chladno a v létě horko, a sledovat bratrova nekonečná cvičení s mečem, s oštěpem a jízdu na koni. Občas ji vyhodil vysoko do vzduchu, až radostně vykřikla, pak si ji vysadil na ramena a běhal s ní po nádvoří. Také ji s oblibou strojil

a zapléтал jí vlasy jako panence. A když byla starší, učil ji tančit, jezdit na koni a střílet z luku. S lukem to nikdy moc neuměla, ale on byl trpělivý. Dokonce i když všechny její šípy ležely na zemi nejméně tři metry od terče, jen se zasmál a řekl: „Nic si z toho nedělej, Celie. Když se ti někdo pokusí ublížit, budu tam já a zabráním mu v tom.“ A ona se zeptala: „Slibuješ?“ a on odpověděl: „Na svou čest, má paní,“ a hluboce se jí uklonil, úplně jako rytíř z letního příběhu.

Když bylo Argentovi devatenáct, otec ho vyzbrojil nejlepší ocelí a dovolil mu jet na Letní hry. A skoro okamžitě všichni písnotepci, kteří zavítali na hrad Todholme — a přijíždělo jich mnoho, protože všichni doufali, že přímo od otce uslyší nějaké vyprávění, nebo aspoň že napříště budou moci své líčení příběhů o konci letní války vyšperkovat větou: „Velkovévoda Veris, u něhož jsem nedávno pobýval v Todholmu...“ —, začali o Argentovi mluvit jako o nejlepším rytíři na světě. Hned první den porazil v souboji tři letní rytíře a ostatní se pak mezi sebou začali přít o právo se s ním utkat.

Celia by ho byla raději měla doma, ale trochu ji utěšovalo, když o něm slýchala takové příběhy. A především z nich měl nesmírnou radost otec, kterého bylo jinak těžké potěšit. Ona sama to dokázala jedinečně zdvořilostí. Pokud přijela návštěva a ona dovedla sehrát svou úlohu hostitelky jako velká dáma, starala se, aby poháry zůstávaly neustále plné a rozhovor nikdy nevázl, říkali hosté otcí, že by byla ozdobou i u královského stolu. To jí pak po jejich odjezdu otec pochválil: „Chovala ses dobře,“ a dal jí peníze na nové šaty. Ona si za polovinu peněz koupila šaty a za zbytek si pořídila knihu plnou letních příběhů. Nejvíce však otce těšilo, když mu lidé říkali, že je Argent nejlepším rytířem na světě.

Léto v Prosperu trvalo skoro pět měsíců, déle než ve zbytku smrtelného světa, protože měli společnou hranici s Letním krajem. Každý rok mohli sklídit jednu úrodu navíc a vyrábět víno, hedvábí a cukr, a tak byli mnohem bohatší než všichni ostatní sousedé. Ale ten rok Celií vadila každá minuta slunce a letních dešťů a odcvrnkla každou trpytilku, kterou zahlédla, kdyby náhodou bylo něco pravdy na těch pověrách, že se rozzlobí a ukončí léto předčasně. Byla nesmírně šťastná, když se jednou ráno vzbudila a závěsy kolem postele se zmítaly v ostrém větru, a když uslyšela sluchy, jak venku stavějí podzimní zástěny.

Ale Argent se domů stále nevracel. Po dvou týdnech se objevil písňotepec se zprávami, že Argent byl čestným hostem na závěrečné hostině turnaje a letní princ Elithyon mu dal nádherný dar: „Pro krále všech rytířů — sira Argenta,“ citoval písňotepec vznešeně princova slova, „meč, v němž se snoubí jeho vlastnosti: stříbro jeho jména, zlato jeho vznešenosti a ocel jeho odvahy.“ Meč z těchto tří kovů prý vytepal slavný letnický kouzlovář.

Uplynuly další dva týdny, písňotepec dávno odjel, odměněn nadtým měšcem a očitým svědectvím z jedné otcovy bitvy za to, že přispěchal s tak dobrými zprávami. Teprve pak se Argent konečně vrátil. Počasí se už změnilo docela; když do Prosperu přišel podzim, udeřil naplno. Celia se přestěhovala do svých komnat v zimních věžích a toho večera klečela na okenním parapetu, svíčku už sfouknutou, aby jí chuť zase nedělala kázání, že dlouho ponocuje. V měsíčním světle spatřila Argenta na cestě a podle způsobu jízdy poznala, že to je on, přestože jel sám, bez očekávaného průvodu svých mužů. Dojel k malé brance vedle stájí, kde ho pustili dovnitř.

Celia se ani nenamáhala vzít si pantoflíčky a župan přes noční košili, seběhla po schodech na galerii a uviděla ho stát dole v hale. Chtěla na něj zavolat, ale pak zaváhala a neudělala to. Vypadal jinak, podivně. Vyrostl a měl na sobě novou zbroj, a jeho tvář byla velmi tvrdá, krásná a nehybná. Slyšela, jak mu starý Unter oznamuje, že otec je v knihovně, a tak se raději tiše plížila po ochozu a sledovala je do vedlejší síně. Cestou si Argenta neustále prohlížela a doufala, že jí přestane připadat tak divný.

Otec povstal, aby syna uvítal — dokonce se i trochu usmíval —, tolik emocí na sobě skoro nikdy nedával znát. Argent ale zůstal stát ve dveřích knihovny a přidržoval je otevřené, než se Unter zklamaně vrátil na své místo, ačkoli zjevně doufal, že si s nimi vypije pohár na uvítanou. Pak Argent přistoupil k otci, ale nabízenou číši nepřijal.

Otec ji ještě chvíli držel zdviženou a pak i jeho tvář ztvrdla do stejné strnulosti. U něj ji Celia ale dobře znala. Otec číši odložil. „Nuže?“ řekl.

„Nezůstanu,“ prohlásil Argent. Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval: „Vzpomínáš, jak jsi mě jako malého chlapce vzal k městskému soudu?“ Otec neodpověděl, ale když se mu Celia mezi úzkými sloupky zábradlí zadívala do tváře, poznala, že ví přesně, o čem je řeč. Argent nečekal na odpověď. „Skoro nikdy jsi tam nechočil. Tohle byla práce pro tvé soudce, ne pro tebe. Ale ten den jsme tam byli a ty jsi první případ soudil osobně. Tehdy — zatkli spolu dva muže.“

Celia se trochu odsunula od zábradlí, schoulila se a rukama si pevně objala kolena. Věděla, o čem Argent mluví, a věděla také, že to, co se chystá říct, ona slyšet nechce. Nedokázala se ale přimět odejít.

„Jeden z nich byl syn tvého vojáka. Ten druhý... myslím, že byl synem obchodníka. Vzpomínám, jak tě prosi-

li o milost. Neměl jsi slitování. Nechal jsi je zmrskat na místě, přímo u soudu. Pamatuji si každou ránu, každý výkřik. A pak jsi jim vzal jména, aby jejich zahanbení nepadlo na jejich rodiny, a přikázal jsi, ať je odvezou na hranici tvé země a vyženou. Pod trestem smrti jsi jim zakázal návrat.“ Argent to říkal tak klidně, tak vyrovnaně, jako by podával hlášení o hlídce, jednu nudnou skutečnost za druhou. Celia pro něj však plakala, tiskla si přitom pevně dlaň na ústa, aby to nebylo slyšet. Po tváři jí stékaly slzy a horce dopadaly na noční košili. Cítila svíravou bolest v břiše.

„Bylo mi dvanáct,“ pokračoval Argent. „Sotva jsem něco mohl *vědět*. Nechápal jsem, o co se snažíš. Chápal jsem jenom to, že je se mnou něco špatně, totéž, co bylo špatně s nimi, a ty jsi mi ukazoval, co to znamená. Co s tím musíš udělat. A já jsem nenacházel žádný způsob, jak bych mohl přestat být špatný, protože jsem přece vůbec nic zlého neudělal. A tak jsem jen čekal, až přijdeš a odvedeš mě a uděláš mi totéž.“

Při těch slovech sebou otec cukl. Ten drobný pohyb byl hlasitý jako údery zvonů. Otec se vždycky dokonale ovládal, nikdy nebyl neklidný, necukal sebou, nevtřel se — ledaže tím chtěl něco vyjádřit. I pouhé pozdvihnuté obočí nebo nakloněná hlava byly vždycky záměrné. Ale tohle náhlé zachvění záměrné nebylo.

„Měl jsem *příšerný* strach,“ pokračoval Argent a v hlase měl divný úžas, jako by nesmírnosti toho strachu dodnes nemohl ani uvěřit. „Od té doby už mě nikdy nic tolik nevyděsilo. Všichni říkají, že jsem statečný, ale to je jenom tím, že tamtomu strachu se už ani zdaleka nic nevyrovná. Žil jsem s ním tři dny a tři noci a čekal jsem, ale pak jsem to už nedokázal vydržet. Vyšel jsem do zahrady a snědl rulík, o kterém nám otec Mullin říkával, abychom ho nikdy nejedli, protože je jedovatý — a já

snědl celou hrst. Nechtěl jsem umřít, bál jsem se umřít, ale myslel jsem si, že bude lepší být mrtvý. Vzpomínáš si? Bylo mi pak strašně špatně.“

Ano, chtěla zašeptat Celia. *Ano, vzpomínám si.* Zůstalo jí to v mysli jako neurčitá, napůl zapomenutá hrůza: tenkrát, když Argent skoro umřel. Bylo jí pět let a už ho milovala víc než kohokoli jiného na světě. Vzpomínala na ty tlumené hlasy a na to, jak přicházel a odcházel kněz a lékař a jak spolu tiše mluvili. Její otec prostě zmizel ze světa — zavřel se na tři dny a noci v Argentově pokoji, dokud mu neřekli, že Argent bude žít.

„Když jsem se vzbudil, byl jsi tam,“ pokračoval Argent, „a já jsem myslel, že sis pro mě přišel.“ Otec sebou znovu trhl. „Vzpomínám si, jak jsem škemral: Prosím, nedělej to! Přísahal jsem, že už to nikdy neudělám. Nemohl jsem ti říct, co neudělám, protože jsem to vlastně nevěděl. Ale byl bych řekl cokoli, slíbil cokoli. A pak,“ jeho hlas se ztišil skoro do šepotu, takže ho Celia slyšela jenom proto, že bylo naprosté ticho — jestli otec dýchal, nepoznalo se to —, „jsi mě políbil na čelo. Řekl jsi: ‚Tiše, tiše, všechno bude v pořádku,‘ a že mám jen odpočívat a zase zesílit. Připadalo mi to jako — milost. Zázrak. Byl jsem — *vděčný.*“

Na dlouho se odmlčel a ani otec neřekl jediné slovo. „Chápu teď, co jsi tím myslel,“ pokračoval Argent konečně. „Nechtěl jsi mě k smrti vystrašit. Měl jsi jen v úmyslu mě poučit, abych nikdy nezapomněl, co nesmím mít. *Chtít.* A zabralo to. Chápal jsem potom, že jedinou věc, kterou smím chtít, je meč. Že když budu toužit po něčem jiném...” nedokončil. Na okamžik se odmlčel a pak trochu nejistě pokračoval: „Od dnešního dne už nikdy nepoužiju tvoje jméno, aby na tebe nepadla má hanba, a vrátím ti meč, který jsi mi dovolil nosit, dokud jsem byl hoden nazývat se tvým synem.“

Měl u pasu dva meče, na každé straně jeden, ale Celia si toho až doteď skoro nevšimla. Jeden z nich odepjal — ten, který mu otec věnoval, když odjížděl do války, v pochvě z kůže a stříbra — a položil ho na stůl. Ten druhý meč měl štíhlý kovový jílec, tvořený třemi lesklými, různě barevnými kovy — zlatem, stříbrem a ocelí — spletenými dohromady jako cop. „A teď odejdu za hranice tvých zemí a nikdy se nevrátím. Sbohem, Výsosti.“

Obrátil se a vyšel z knihovny, dveře nechal za sebou otevřené. Otec dosud nepronесl jediné slovo. Neřekl Argentovi, ať se zastaví, ať počká. Neřekl mu, že je mu to líto. Stál za stolem, oči upřené na meč, a jeho tvář byla prázdná jako nepopsaný list.

Ale Celia se odplížila po ochozu zpátky do haly a pak co nejrychleji seběhla po schodech a hnala se přes vnitřní nádvoří. Bosé nohy pleskaly o kameny, vítr jí profukoval košilí. Doběhla na nádvoří před stáje právě ve chvíli, kdy Argent přistoupil ke svému koni, který tam na něj přivázaný čekal, a zoufale zavolala: „Argente!“

Zastavil se, ruce svíraly sedlo, a ona byla na okamžik skoro přesvědčená, že prostě nasedne a odjede, že jí ani neodpoví. Pak se pomalu otočil a podíval se na ni. Jeho tvář ale byla tak tvrdá a cizí, že se celá nešťastná zastavila v půli cesty, uprostřed nádvoří. Díval se na ni, skoro jako kdyby ji neznal. „Celie,“ řekl pomalu a bylo to — *zdvořilé*. Mohl stejně dobře říct *slečno Celie*, jak ji oslovovali hosté a sluhové.

Na tohle nemohla odpovědět nic. Jen tam stála, němě na něj hleděla a z očí jí po tvářích stékaly palčivé slzy. Jakmile je zahlédl, trochu sebou trhl a zase vypadal povědoměji, jako ten starý Argent. „Celie,“ řekl znova a hlas se mu lehce chvěl — byl to opět její bratr, a ne jen cizí člověk s jeho tváří.